

NARCO'S IN NEDERLAND

*Voor mijn overleden moeder, vader en zus Rianne.
Drie trotse Brabanders met een groot hart
en een wijde blik op de wereld.*

Jan Meeus

NARCO'S IN NEDERLAND

**Van Brabantse
pillenboeren tot
internationale
cocaïnesmokkelaars**

Nieuw Amsterdam

Eerste druk 2024

© 2024 Jan Meeus

© 2024 Nieuw Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Omslagontwerp Rouwhorst + Van Roon

Omslagbeelden © iStock

Foto auteur © Merlijn Doomernik

NUR 339

ISBN 9789046833056

www.nieuwamsterdam.nl

Nieuw Amsterdam maakt deel uit van Park Uitgevers

INHOUD

Vooraf 7

Proloog 11

De vertegenwoordiger uit Eersel – Peter Schoofs 19

De kartelbaas uit Ierland – Christy Kinahan 40

De troonopvolger uit Purmerend – Dino Soerel 59

De grondlegger uit Heerlen – Peter van Dijk 78

De dubbelspion uit Engeland – Jimmy Kinch 101

De schakelspeler uit Alkmaar – Ali Akgun 120

De nieuwkomer uit Amsterdam – Samir Bouyakhrican 139

De handelaar uit Breda – John Gubbels 159

De expert uit Leende – Hans van der Vleut 179

De ongrijpbare uit Curaçao – Gwenette Martha 197

Epiloog 218

Verantwoording 229

Dankwoord 231

Noten 235

Namenregister 251

VOORAF

Daar sta ik dan, geboren en getogen Brabander, met de oude omafiets van mijn moeder. Verdwaald in Amsterdam, tussen de dealers, junkies, prostituees en straatcriminelen. Op weg van een college in de Oudemanhuispoort in het centrum naar mijn studentenkamertje aan de rand van de stad, ben ik de verkeerde kant op gereden. Als ik mezelf terugvind op de Zeedijk waar het schelle stemgeluid van Surinaamse heroïnedea- lers de sfeer bepaalt, wordt het licht in mijn hoofd door de drukkende sfeer die er hangt. Ik moet hier weg.

Vanaf de Nieuwmarkt richting Munt, kom ik langs de zo- genoemde pillenbrug over de Kloveniersburgwal. Ook hier komen verslaafden samen in hun zoektocht naar drugs en klanten. ‘Hey Joop, heb jij nog rooie knol,’ schreeuwt een uit- gemergelde blanke vrouw naar een man verderop. Ze zoekt rohypnol, een sterk slaapmiddel dat verslaafden gebruiken om tot rust te komen. Daarna passeer ik twee van de eerste coffeeshops in Amsterdam, die al bijna tien jaar semilegaal hasj en wiet verkopen.

Dat mag sinds het midden van de jaren zeventig op basis van een wet die de verkoop van hasj aan consumenten door de vingers ziet. Die wet komt uit de koker van de katholieke minister van Justitie Dries van Agt. Hij vertrouwde me jaren later toe dat dit gedoogbeleid vooral gezien moest worden als

de bevestiging van een maatschappelijk gegeven: er gebruiken al zo veel mensen cannabis, dat het verbod feitelijk niet meer te handhaven was.

Daarnaast is de regulering van de cannabisverkoop bedoeld om een scheiding te creëren tussen de markten voor harddrugs (zoals heroïne) en softdrugs (zoals cannabis). De politieke en maatschappelijke steun voor die maatregel is groot, al levert het ook een paradox op: coffeeshops mogen een product verkopen dat ze niet legaal kunnen inkopen. Zo heeft de overheid een legale markt gecreëerd die alleen kan worden bediend door criminelen. Het vormt de basis voor de problemen met de georganiseerde misdaad die in dit boek worden beschreven.

Veertig jaar na mijn eerste ervaring op de Zeedijk zijn de junkies vrijwel uit het Amsterdamse straatbeeld verdwenen. Dat wekt de indruk dat problematisch drugsgebruik niet meer bestaat, ten onrechte. Het aantal drugsgebruikers is groter dan ooit. Ze gebruiken alleen geen heroïne meer, maar cocaïne en xtc. Recreatief drugsgebruik dat, samen met alcoholconsumptie, voor veel narigheid zorgt: in het uitgaansleven, maar bijvoorbeeld ook in de glimmende torens aan de Zuidas.

Ook Brabant is in de vier decennia na mijn vertrek veranderd, al is dat veel minder tastbaar. Tijdens gesprekken met beroepscriminelen in de regio werd me duidelijk hoe een deel van de gewonnen rijkdom is gefinancierd dankzij de drugseconomie, waarin tienduizenden mensen al dan niet tijdelijk emplooi vonden.

De ongemakkelijke waarheid is dat gewone autodealers, bouwvakkers, installatiebedrijven, kledingverkopers, restaurants en tuincentra, net als de bakker, de slager en al die andere middenstanders om de hoek, hebben geprofiteerd van het geld dat met de drugshandel is verdiend. Sommigen zonder

dat ze het wisten, anderen omdat het zo makkelijk was verdiend. Het past bij de Brabantse mentaliteit: handel is handel, nietwaar?

Narco's in Nederland is de uitkomst van een zoektocht die begon met een vraag over een schietpartij op een woonwagenkamp in Breda met een zeer trieste afloop. Die schietpartij in de zomer van 2010 had te maken met een drugsruzie tussen John Gubbels, een woonwagenkampbewoner uit Breda, en Samir Bouyakhrichan, een Amsterdammer met Marokkaanse roots.

Ik heb me lang afgevraagd hoe de indertijd dertigjarige Bouyakhrichan op dat kamp terecht is gekomen. Hoe heeft hij de twintig jaar oudere Gubbels leren kennen? En wat zegt het over de verhoudingen in het criminele milieu dat een man die twintig jaar jonger is, de confrontatie aangaat met een Brabander met een meer dan stevige reputatie in het synthetische drugsmilieu?

Die vragen komen aan bod in tien portretten van mensen die in het verhaal over Bouyakhrichan en Gubbels van belang zijn, direct of indirect. Zij zijn niet per se de grootste criminelen die Nederland heeft gekend, maar zij maken wel allemaal onderdeel uit van een netwerk van mensen die elkaar kennen uit de drugshandel. Hun levensverhalen vormen de draden van een grote geschiedenis over de invloed van de Brabants-Amsterdamse connectie op de Nederlandse onderwereld.

Daaruit blijkt dat de opkomst van de Brabantse pillenindustrie is afgedaan als onbeduidend door het diepgewortelde superioriteitsgevoel waarmee 'Hollanders' naar Brabant kijken. En dan doel ik op de opsporingsinstanties en de landelijke media, mezelf inclusief. De macht en invloed van Brabantse criminele netwerken is structureel onderschat, tot grote ergernis

van lokale politiediensten en journalisten. Zij slaagden er niet in om de beeldvorming over de Brabantse drugsindustrie en het belang daarvan te doen kantelen.

Dat beeldvorming zo'n belangrijke rol heeft gespeeld bij misdaadbestrijding heeft mij verbaasd en ook gemotiveerd om dit boek te schrijven. *Narco's in Nederland* beoogt een wereld te beschrijven en te begrijpen die velen van ons slecht kennen, maar die steeds nadrukkelijker aanwezig is in ons dagelijks leven en waar bijna iedereen een mening over heeft.

Jan Meeus

Amsterdam, september 2024

PROLOOG

De 12-jarige Danny Gubbels zit aan de keukentafel te gamen als er iets na elf uur wordt aangeklopt. Zijn moeder Jaan gaat die klamme zomeravond kijken wie er zo laat nog aan de deur staat. Voordat ze open kan doen, begint er iemand tegen de deur te trappen. Dan hoort ze een gewerschot. 'Liggen!' schreeuwt ze tegen Danny. Luttele seconden later doorzeven vier schutters de woonwagen met 27 keer kogels. Na amper 20 seconden ontluchten ze in een Volkswagenbusje het kamp aan de rand van Breda.

Vader John Gubbels, die boven televisie lag te kijken, rent de trap af als hij de schoten hoort. In de met glas bezaaide keuken ziet hij dat zijn vrouw aan haar hoofd is geraakt en dat Danny hevig bloedt aan zijn zij. 'Papa, ik ben geraakt,' zegt de jongen nog tegen zijn vader voordat hij wegzakt. Danny is getroffen door één kogel in zijn maagstreek. Het is woensdag 14 juli 2010.

Gubbels weet niet dat de dodelijke schietpartij is vastgelegd met politiecamera's. Hij wordt in de gaten gehouden vanwege een strafrechtelijk onderzoek dat een jaar eerder is gestart. Ook luistert de politie zijn telefoon af. John Gubbels wordt verdacht van de productie van xtc-pillen, van wietteelt, cocaïnesmokkel en witwassen.

De politie heeft al sinds begin 2010 in de gaten dat er proble-

men zijn met een cocaïnetransport dat Gubbels met een aantal Brabantse en Vlaamse handlangers heeft opgezet. Gubbels heeft het in afgeluisterde telefoongesprekken over problemen en mensen die worden 'afgeperst'. 'Ik weet wel wat ik ga doen als ik met zullie klaar ben,' hoort de politie Gubbels zeggen. 'Ik neem overal afscheid van.'

De woorden 'afgeperst' en 'afscheid nemen' krijgen nieuwe betekenis als in juni 2010 blijkt dat er een partij van 400 kilo cocaïne is gestolen uit een loods net ten zuiden van de Antwerpse haven. Omdat Gubbels betrokken is bij het transport uit de haven naar Nederland, wordt er naar hem gekeken. De verdwenen partij cocaïne vertegenwoordigt voor de smokkelaars een waarde van 10 tot 12 miljoen euro.

Op basis van opgedoken beveiligingsbeelden van de loods waarin de cocaïne lag opgeslagen, probeert Gubbels zijn zakenpartners ervan te overtuigen dat hij er niets mee te maken heeft. Maar zij geloven hem niet en houden de Brabander aansprakelijk voor het verlies. Gubbels is bereid de geleden schade te vergoeden, maar hij peinst er niet over om het bedrag van 6 miljoen euro in één keer te betalen. Hij is bang dat zijn opdrachtgevers dan nog meer geld willen. 'Ik ga niet naar hun pijpen dansen.'

De ruzie over miljoenen mondt uit in een topeverleg op 12 juli 2010 tussen Gubbels en een aantal investeerders uit Amsterdam en Brabant. Tijdens dat overleg op een bedrijventerrein in Tilburg voelt Gubbels zich onder druk gezet door 'die klootzakken', zo vertelt hij daarna in een afgeluisterd telefoongesprek. Hij is 'strontzenuwachtig' omdat hij met 'de dood' wordt bedreigd. 'Die Marokkanen zijn brutale jongens,' concludeert de zakenpartner van Gubbels aan de andere kant van de lijn.

John Gubbels heeft een reputatie hoog te houden in het Brabantse pillenmilieu en wil zich niet laten chanteren. Maar als

zijn zoontje Danny met loeiende sirenes naar het ziekenhuis wordt gebracht, blijkt dat Gubbels de situatie heeft onderschat. Danny overlijdt diezelfde avond aan complexe verwondingen in zijn maagstreek. ‘Jij was de toekomst, je was ons leven. Alles wat wij zijn, heb jij ons gegeven,’ luidt een strofe uit het gedicht in de rouwadvertentie voor Danny Gubbels in *BN De Stem*. ‘We zijn onze Gouden Jongen kwijt,’ schrijven vader John en moeder Jaan.

De 12-jarige jongen is het onbedoelde slachtoffer van een ruzie over drugs. Zijn dramatische dood is een voorbeeld van doelbewust geweld waar Nederland veel vaker mee te maken zal krijgen in de jaren daarna. Geweld dat samenhangt met een nieuw verdienmodel dat steeds meer criminelen omarmen: de grootschalige smokkel van en handel in cocaïne. ‘Het is geen pretje natuurlijk als je denkt dat je op een lijst staat,’ hoort de politie Gubbels een maand later over de telefoon zeggen. ‘Maar wat moet ik ermee: naar de wouten stappen?’

Ondanks het zwijgen van Gubbels houdt de politie in het voorjaar van 2011 twee Britten en een Nederlander aan vanwege de schietpartij op het woonwagenkamp. De politie vermoedt dat de Marokkaanse Amsterdammer Samir Bouyakhrican hun opdrachtgever is. Hij wordt in 2012 uitgeleverd door Spanje, waar hij is aangehouden op doorreis vanuit Dubai.

De politie heeft via meerdere bronnen in het criminele milieu gehoord dat Bouyakhrican het transport van de partij gestolen cocaïne heeft georganiseerd en mogelijk betrokken is bij de schietpartij op 14 juli 2010. Maar bij gebrek aan bewijs wordt Bouyakhrican vrij snel na zijn arrestatie weer vrijgelaten. Hij is nooit vervolgd voor betrokkenheid bij de dood van Danny Gubbels.

Uiteindelijk zijn de aangehouden mannen in hoger beroep veroordeeld tot twintig jaar celstraf, al is niet vastgesteld wie het dodelijke schot heeft gelost. Maar dat was ook niet nodig,

stelt de Hoge Raad, die de zaak uiteindelijk heeft beoordeeld. Uit angst voor de gevolgen voor hun familie hebben de drie veroordeelden nooit iets willen zeggen over de opdrachtgever van de aanslag.

Ondanks het gebrek aan bewijs voor zijn betrokkenheid is de naam van Samir Bouyakhrican altijd blijven kleven aan de schietpartij op het woonwagenkamp. Zijn aanpak van het achterliggende conflict is van grote invloed geweest op zijn status in het criminele milieu. Vrijwel iedereen in de onderwereld gaat ervan uit dat hij die zomerse woensdagavond duidelijk heeft willen maken dat met hem niet valt te spotten. De tragische dood van Danny is voor een aantal criminelen echter aanleiding om afstand te nemen van Samir Bouyakhrican.

Bovendien komt Bouyakhrican na de schietpartij onder een vergrootglas van de politie te liggen. De dan nog vrijwel onbekende Samir Bouyakhrican, alias Scarface of Scar, blijkt in stilte te zijn uitgegroeid tot een van de grootste cocaïnesmokkelaars in West-Europa. Door die status speelt Samir Scarface een centrale rol in een nieuw conflict dat zich na 2010 ontvouwt. Deze gewelddadige vete zal bepalend zijn voor de verhoudingen in het Nederlandse criminele milieu.

Dit boek beschrijft de opkomst van Nederland als het walhalla voor internationale drugsmokkelaars met Amsterdam als centrale ontmoetingsplaats en Brabant als belangrijkste productielocatie. De eerste Nederlandse narco's zijn geen cocaïnesmokkelaars maar hasjboeren uit Amsterdam en pilendraaiers en wiettelers uit Brabant en Limburg. Hun rol is essentieel voor een goed begrip van de opkomst van de Nederlandse cocaïnemaffia die in de loop van deze eeuw een centrale rol is gaan spelen bij de smokkel van cocaïne naar West-Europa.

John Gubbels komt uit een provincie waar smokkel van bijvoorbeeld alcohol, boter en suiker tot ver in de vorige eeuw door een aanzienlijk deel van de vaak arme bevolking geaccepteerd werd als een manier om het hoofd boven water te houden.

Door de opkomst van amfetamine en hasj eind jaren zeventig verandert het Brabantse smokkelmilieu echter snel van gedaante. De teelt van nederwiet en de grootschalige productie van xtc in de jaren tachtig leidt tot echte georganiseerde misdaad waar veel geld mee is gemoeid. De onvermijdelijke conflicten die daaruit voortkomen worden vaak met geweld beslecht.

De politie dicht John Gubbels een belangrijke rol toe in het Brabantse criminele milieu. Hij wordt rond de eeuwwisseling gezien als een van de twintig belangrijkste figuren die betrokken zijn bij de productie van en handel in synthetische drugs: amfetamine, in de volksmond speed genoemd, en MDMA, de werkzame stof in xtc.

De productie van drugs vereist een hogere organisatiegraad dan de smokkel ervan. Simpelweg omdat er meer mensen bij betrokken zijn: plantagebouwers, elektriciens, loodgieters, wietknippers, drugslaboranten, pillendraaiers, ketelbouwers, grondstoffenleveranciers, locatiemanagers, transporteurs en vele anderen verrichten werkzaamheden in de productieketen. Door deze vorm van georganiseerde misdaad ontstaat er een omvangrijke criminele klasse die geld verdient aan de drugsproductie, al dan niet naast een gewone baan of een uitkering.

De provincie Brabant blijkt vruchtbare grond voor de nieuwe drugseconomie, die in de jaren negentig een ongekende expansie doormaakt. Nederlandse criminele netwerken zijn al snel de belangrijkste leveranciers van amfetamine en xtc binnen en buiten Europa. Het is een aantrekkelijk crimineel

verdienmodel: begin jaren negentig kost het maken van één kilo amfetamine in Nederland omgerekend circa 3500 euro en diezelfde kilo levert in Duitsland 20.000 euro op.

De marges op xtc-pillen liggen nog hoger. De productie van één pil kost in die tijd omgerekend minder dan één euro. Voor diezelfde pil wordt in Australië in euro's soms wel het veertigvoudige gevraagd. Vanwege deze winstmarges, die simpel gezegd worden verdeeld tussen de producenten, smokkelaars en de lokale verkopers, is de impact van de productie van synthetische drugs op de Nederlandse onderwereld enorm.

In de jaren negentig groeien informele samenwerkingsverbanden tussen Amsterdamse en Brabantse groepen uit tot criminele multinationals. Het grootste deel van de productie vindt plaats in oude loodsen en boerenschuren in het zuiden en de verkoop gebeurt in de hoofdstad, waar bekende criminelen uit binnen- en buitenland hun deals beklinken, feestvieren en conflicten beslechten. De smokkel verloopt via de bestaande, legale infrastructuur van havens en vrachtverbindingen met het achterland waar de Nederlandse distributie-economie op is gebouwd.

Terwijl synthetische drugskartels uit Brabant hun machtspositie uitbouwen, heeft de rest van Nederland vooral aandacht voor de Amsterdamse onderwereld, zo constateerde dagblad *De Telegraaf* in een rake beschouwing niet lang na de dood van Danny Gubbels. Waar een onderwereldoorlog in de hoofdstad vanaf de eeuwwisseling onevenredig veel aandacht krijgt van politie en pers, wordt het groeiende aantal liquidaties in het zuiden vrijwel genegeerd. 'Terwijl Brabant de zwaarste criminaliteit heeft, heeft het de minste mensen,' tekent *De Telegraaf* op uit de mond van een anonieme opsporingsambtenaar.

Het is een uitspraak die treffend illustreert hoe de impact van de pillenindustrie op de Nederlandse onderwereld is on-

derschat. Dankzij de xtc uit Brabant wordt Nederland aantrekkelijker voor Colombiaanse cocaïnesmokkelaars en komt er ruilhandel tot stand: xtc-pillen naar Zuid-Amerika en blokken cocaïne naar Nederland, zonder dat er een euro of dollar van eigenaar wisselt.

Als Latijns-Amerikaanse kartels rond de eeuwwisseling hun ogen laten vallen op Europa als nieuwe groeiemarkt, grijpen in Nederland gevestigde criminele ondernemers hun kans. Ook Brabantse criminele netwerken investeren hun xtc-miljoenen in de cocaïnehandel. Voor de kartels zijn Nederlandse narco's interessante partners, vanwege hun kennis van en ervaring met internationale logistiek. Bovendien heeft Nederland een omvangrijke lokale drugseconomie, een aantrekkelijk uitgaansleven en gematigde straffen voor hen die worden gepakt.

Naast de Brabantse pillendraaiers zien ook mannen met bijvoorbeeld Latijns-Amerikaanse of Marokkaanse roots kansen in de drugseconomie. Dankzij de combinatie van de gezonde 'Hollandse' handelsmentaliteit en culturele en familiebanden over de hele wereld zijn deze netwerken zeer succesvol.

En dat geeft de drugseconomie een volgende impuls. Nederland is sinds de jaren negentig al de wietschuur van Europa én de pillenfabriek van de wereld, en door die nieuwe alliantie groeit Nederland in het tweede decennium van de nieuwe eeuw ook uit tot een cruciale draaischijf voor de mondiale smokkel van cocaïne.

Het leidt in de Nederlandse onderwereld na het succes met de productie van xtc tot een nieuwe bonanza. De hoeveelheid onderschepte cocaïne in de havens van Antwerpen en Rotterdam zal tussen 2010 en 2020 vertienvoudigen. Met de smokkel ervan worden miljarden omgezet, die deels neerslaan in de slechte wijken van de grote Nederlandse steden. Daar worden jonge mannen geworven voor de drugsindustrie: voor uithalen, opslag, herverpakken en transport.

Het grote geld leidt ook tot nieuwe problemen. De schietpartij waarbij Danny Gubbels het leven laat, is een trieste illustratie van het grove geweld waarmee Nederland nog veel vaker zal worden geconfronteerd. De vraag hoe de Brabander John Gubbels en de Amsterdamse Marokkaan Samir Bouyakhrican elkaar hebben leren kennen, krijgt na de dood van Danny gek genoeg weinig aandacht. Terwijl het best opvallend is dat een 51-jarig kopstuk uit de Brabantse onderwereld zou werken voor een vrijwel onbekende 30-jarige Marokkaanse Amsterdammer.

De zoektocht naar het antwoord op die vraag leidt terug naar het begin van deze eeuw. Dan sluiten twee gereputeerde criminelen uit Amsterdam en Eindhoven een verbond. Ze willen pillen uit Brabant exporteren naar Latijns-Amerika en laten zich betalen in blokken cocaïne. Hun namen? Peer Schoofs en Dino Soerel. Zij staan aan het begin van een nieuw hoofdstuk in de lange geschiedenis van de Brabants-Amsterdamse connectie in de Nederlandse onderwereld.

DE VERTEGENWOORDIGER UIT EERSEL

Peter Schoofs

‘Waar is die klootzak?’ roept een man die begin mei 1998 al zwaaiend met een wapen café-dancing Zaal Maenen binnenloopt. Het is Noud Waterschoot en hij zoekt de Eindhovenenaar Peer Schoofs, een van de vaste gasten van deze populaire horecagelegenheid. ‘Als ik hem zie, schiet ik hem kapot,’ schreeuwt Waterschoot.

Zaal Maenen is een begrip onder Brabantse criminelen. Zoals de hoofdstedelijke penoze eind jaren tachtig ging gokken en zuipen bij barretje Hilton in het gelijknamige hotel in Amsterdam-Zuid, zo gaan criminelen uit het Brabantse naar Maenen. Het zalencomplex bestaat al ruim vijftig jaar en fungeert als de thuisbasis van het lokale verenigingsleven in Valkenswaard.

In het weekend wordt er in de grote zaal live Nederlandstalige muziek gespeeld en gedanst. ‘Dansen en sjansen bij Maenen’, is ver buiten de stad een begrip. In het voorste deel van het complex zit het café. De dansvloer bevindt zich in het midden van de grote zaal, achter in het complex. Tussen het café en de danszaal ligt een kleine ruimte met een roulettetafel. Door de harde muziek uit de danszaal is een gesprek hier voor derden niet te verstaan. Voordat Waterschoot dat zaaltje in kan lopen op zoek naar Peer Schoofs, wordt hij vastgepakt door een van de kinderen van de eigenaar van het complex. Die werkt hem naar buiten zonder dat er een schot valt.

Schoofs en Waterschoot zijn twee hoofdrolspelers in de Brabantse xtc-industrie. Ze hebben jarenlang samengewerkt en veel geld verdiend. Maar het botert al een tijd niet tussen die twee. De tien jaar oudere Waterschoot zou aanstoot hebben genomen aan het succes van Schoofs en hem uit afgunst in het openbaar hebben lopen jennen. Het gedrag van Waterschoot wordt, mede door zijn overmatige gebruik van alcohol en cocaïne, steeds onvoorspelbaarder door een ruzie met Schoofs over geld.

Niet lang na de confrontatie rijdt Noud Waterschoot in zijn zwarte Volkswagen Golf door het centrum van Valkenswaard, op weg naar een afspraak. Naast hem zit zijn schoondochter. Waterschoot is gespannen. Hij heeft eerder die middag aan zijn schoondochter gevraagd het vuurwapen uit het dashboardkastje te halen en te verstoppen. Wanneer Waterschoot bij een stoplicht stilstaat, duikt een man in een donkerblauwe jas op. Hij schiet van dichtbij vijf keer op Waterschoot, die ter plekke overlijdt. Het is dinsdag 26 mei 1998.

Getuigen die aan de overkant van de straat op een terras zitten, zien de schutter wegrennen. Die stapt even verderop in een wachtende Ford Escort, die met hoge snelheid vertrekt. Toch lukt het een aantal getuigen om het kenteken te noteren en door te geven aan de politie. De auto blijkt op naam te staan van een bekende van de politie. De man, Ron van Bommel, wordt nog geen half uur na de fatale schietpartij net buiten Valkenswaard in zijn auto aangehouden. Op de achterbank van zijn Ford liggen een bivakmuts en een donkerblauwe jas.¹

Naast Van Bommel zit Darren Dalton, een Ierse man die voldoet aan het signalement van de schutter dat getuigen hebben afgegeven. Het gebruikte vuurwapen wordt echter niet gevonden. Van Bommel doet er na zijn arrestatie het zwijgen toe. Dit in tegenstelling tot Darren Dalton.